

Arrest

nr. 293 313 van 24 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 11 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Libische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn aangehaalde motieven. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 282 086 van 16 december 2022.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat hij nog steeds achter de verklaringen van zijn eerste verzoek staat en dat zijn hele familie wordt bedreigd. Zijn broer A. werd met de dood bedreigd en heeft asiel gekregen in Duitsland. Hij herhaalt dat zijn vader overleden is. Voorts kan hij 's nachts niet slapen door de pijn in zijn onderbuik omdat hij in zijn teelballen werd geslagen door milities. Ook zijn broer M. A. A. heeft op 4 januari 2023 een tweede verzoek ingediend.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij kopieën van de volgende stukken neer: een uittreksel uit het bevolkingsregister van zijn vader, zijn vaders overlijdensakte, twee Libische schooldocumenten, een militair rijbewijs van zijn vader, een militaire officierenbadge van zijn vader, een foto van het document van aankomst van zijn broer A. in Duitsland en de eerste pagina's van een aantal Libische paspoorten van zijn familieleden.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zijn vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 282 086 van 16 december 2022.

(ii) het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

(iii) zijn voorgelegde documenten voorgaande appreciatie niet wijzigen.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker

aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

8. In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een (inhoudelijk) onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten, en wordt door verweerder niet louter gesteld dat de documenten geen bewijswaarde zouden toekomen omdat het fotokopieën zouden betreffen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw hele familie wordt bedreigd, dat uw broer A.(...) met de dood werd bedreigd en asiel heeft gekregen in Duitsland en dat u door milities in uw teelballen werd geslagen (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 28.02.2023, vragen 17, 19 en 20), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag reeds werd afgewezen omwille van de ongeloofwaardigheid van deze motieven. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft uw verklaringen dat uw broer A.(...) asiel heeft gekregen in Duitsland dient bovendien vastgesteld dat dit een blote bewering is. U legt weliswaar een kopie van een document van aankomst van uw broer A.(...) in Duitsland neer, doch kan dit document hoogstens een indicatie zijn dat uw broer in Duitsland om internationale bescherming heeft verzocht, niets meer en niets minder. Dit document volstaat niet om een bewijs te vormen dat hij in Duitsland internationale bescherming heeft gekregen. Bovendien kan het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan uw broer nooit voldoende zijn om te besluiten dat in uw hoofde ook internationale bescherming zou moeten worden toegekend, daar elk verzoek op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld en u blijft hier in gebreke en dit hoeft geen verder betoog.

Met betrekking tot de kopie van uw vaders overlijdensakte die u aanbrengt, dient opgemerkt dat de bewijswaarde van dit stuk bijzonder relatief is daar het louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kan een stuk enkel waarde hebben ter ondersteuning van coherente, volledige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. In het kader van uw eerste verzoek werd immers al geconcludeerd dat uw verklaringen over de dood van uw vader niet geloofwaardig waren. U wist immers niet hoe uw vader werd gedood, wat er met zijn lichaam gebeurd is en waar hij begraven ligt. Een kopie van zijn overlijdensakte kan deze appreciatie niet ombuigen. De kopie van het uittreksel uit het bevolkingsregister van uw vader werd reeds besproken in het kader van uw eerste verzoek.

De kopie van het militaire rijbewijs van uw vader heeft evenzeer beperkte bewijswaarde daar de authenticiteit van dit document niet kan worden nagegaan. Bovendien kan u niet aantonen dat er een afstammingsband zou bestaan met u en de houder van het rijbewijs. Daarenboven dient opgemerkt dat dergelijk stuk hoogstens waarde heeft ter ondersteuning van geloofwaardige en concrete verklaringen wat in casu niet het geval is. In het kader van uw eerste verzoek werd immers reeds besloten dat u niet

aannemelijk had gemaakt dat uw vader ten tijde van het regime van Khadaffi als militair heeft gewerkt omdat uw verklaringen hierover vaag en oppervlakkig waren. Het neerleggen van een kopie van een militair rijbewijs dat aan hem zou hebben toebehoord is dan ook niet afdoende om uw oppervlakkige en vage verklaringen te herstellen. De kopie van de militaire officierenbadge van uw vader werd reeds besproken in het kader van uw eerste verzoek.

Betreffend de kopieën van twee Libische schooldocumenten dient opgemerkt dat u de kopie van uw studentenkaart reeds had neergelegd in het kader van uw eerste verzoek. Het tweede document is een schooldocument betreffende het jaar 2016. Gezien ook dit document slechts een kopie is en bijgevolg een geringe bewijswaarde heeft, kan dit niet volstaan om uw ongeloofwaardige verklaringen over uw studies in het kader van uw eerste verzoek te weerleggen. Ter volledigheid dient nog opgemerkt dat uw studies geen uitstaans hebben met uw asielmotieven.

Wat betreft de kopieën van de eerste pagina's van de Libische paspoorten van A.(...) A.(...) A.(...) A.(...), R.(...) A.(...) A.(...) A.(...), S.(...) A.(...) A.(...) A.(...), S.(...) A.(...) M.(...) A.(...), A.(...) A.(...) A.(...) A.(...), A.(...) A.(...) M.(...) A.(...) en M.(...) A.(...) A.(...) A.(...), dient ook in deze aangestipt dat deze stukken slechts een beperkte bewijswaarde hebben daar de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kunnen deze stukken hoogstens een indicatie zijn van de identiteit van deze personen maar geen bewijs vormen dat u een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

Tot slot dient erop gewezen dat u bij de DVZ uitdrukkelijk werd medegedeeld dat u binnen een termijn van twee weken uw stukken moest afgeven op het CGVS, doch heeft het CGVS tot op heden geen originele stukken in ontvangst mogen nemen (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 28.02.2023, vraag 17). Evenmin heeft u een geldige reden aan het CGVS medegedeeld waarom u tot op heden in gebreke bent gebleven. Verzoeker werpt geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat hij nog medische verslagen zou voorleggen (verklaring volgend verzoek punt 24), merkt de Raad op dat hij tot op heden geen medisch(e) attest(en) heeft voorgelegd.

9. Verzoeker haalt aan dat hij Libië verliet meer dan twee jaar geleden, sindsdien niet meer terugkeerde, steeds in Europa verbleef, nadat hij Libië diende te verlaten, en hierdoor dreigt geïsoleerd te worden. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt en toont evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en geïsoleerd. Hij toont niet aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Libië niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan riskeert te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Libië bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

10. De Raad merkt op dat verzoeker het "recent rapport van 25 mei 2022 van het "UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs" (stuk 3)" met bijhorend betoog, reeds heeft gevoegd aan en aangehaald in zijn verzoekschrift ingediend in het kader van zijn beroepsprocedure tegen zijn eerste weigeringsbeslissing. In het arrest nr. 282 086 van 16 december 2022 heeft de Raad dit stuk met bijhorend betoog toen reeds beoordeeld.

11. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de beoordeling, in het kader van zijn vorig verzoek, uit het arrest nr. 282 086 van 16 december 2022:

"In de huidige stand van zaken is er geen sprake van een "uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980". Uit alle informatie die door beide partijen werd overgemaakt blijkt niet dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Voorts maakt de verzoekende partij, die een alleenstaande gezonde jonge man is, geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De verzoekende

partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

12. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Op 10 juli 2023 ontving de Raad via elektronische weg (J-BOX) overeenkomstig artikel 39/76, § 1, 2de alinea van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van de verzoekende partij waarbij zij een stuk voegt dat zij in de inventaris benoemt als volgt: “1. Rapport van mevrouw S. O., klinisch psycholoog, van 7 juli 2023”. Zij geeft hierbij in voormelde aanvullende nota volgende toelichting:

“Verzoeker wijst in dit kader tevens op zijn mentale problematiek, waaruit het kwetsbaar profiel blijkt van verzoeker. Verzoeker verwijst hiervoor naar het rapport van mevrouw S. O., klinisch psycholoog, van 7 juli 2023 (stuk 1).

Door de klinisch psycholoog werd een voorlopig rapport opgesteld: “Hierbij verklaren wij de heer A. E. 1 keer in psychotherapeutisch overleg te hebben ontvangen. De patiënt werd naar ons verwezen vanwege de symptomen van gegeneraliseerde angst die hij vertoonde”.

Op diagnostisch vlak werd voorlopig geoordeeld als volgt: “De patiënt vertoont symptomen van gegeneraliseerde angst die zich manifesteert door koortsachtigheid (“op scherp staan”), vermoeidheid, mentale overpeinzingen, slapeloosheid, evenals diepe wanhoop en verslechtering van zijn fysieke en mentale gezondheid die terugtrekking en donkere gedachten veroorzaakt als gevolg van de duur van de asielprocedure .

Bovendien lijdt de heer aan PTSD als gevolg van de vervolgingen in Libië. Meneer vertoont de volgende symptomen: nachtmerries, slapeloosheid, nervositeit en spierspanning.

Door de diagnose die werd gesteld, werd psychotherapie noodzakelijk geacht: “We begonnen met de patiënt een werk van psychologische ondersteuning en werken aan de trauma's om zijn psychologische en sociale comfort te verbeteren.

De therapeutische band met de psychotherapeut is goed en het therapeutisch proces moet in stand worden gehouden.

De patiënt vertoont tot op de dag van vandaag nog steeds een grote psychische kwetsbaarheid die specifieke zorg en ondersteuning vereist”.

Gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, in samenhang gezien met de algemene situatie in Libië, blijkt dat zijn kwetsbaarheid onvoldoende werd onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn daarom naar het oordeel van de verzoekende partij niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.

De verzoekende partij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De verzoekende partij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij.”

4.2. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 juli 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP is het niet eens met het standpunt van de Raad in de beschikking over de bijkomende elementen. Ze stelt dat moest zij deze elementen hebben kunnen aanbrengen bij haar 1ste VIB, er een heel andere beslissing zou genomen zijn. Nu valt iedereen terug op de eerste beoordeling. Het feit dat haar broer in Duitsland asiel gekregen heeft, duidt erop dat er wel degelijk elementen zijn dat de familie problemen heeft. In plaats van de waarachtigheid van de analyse door de klinisch psycholoog, nl. PTSD ten gevolge van vervolging in Libië te weerleggen met een eigen onderzoek en zo de gegronde vaststelling van deze te weerleggen, valt het CGVS gemakshalve terug op de vaststelling dat deze klinische psycholoog afhangt van de verklaringen van VzP die nooit een bewijs op zich zullen vormen van de aangehaalde verklaringen van VzP. Zij volhardt in de middelen van haar verzoekschrift en stelt zeer moe te zijn, hoopt op rechtvaardige beoordeling, verwijst naar haar jongste broer, aanwezig in de zittingszaal.”

4.3.1. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting dient vooreerst te worden aangestipt dat het verzoek tot horen er niet toe strekt onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren, noch heeft het betoog ter terechtzitting dit tot doel. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Ter terechtzitting uit de verzoekende partij de kritiek dat in plaats van de waarachtigheid van de analyse door de klinisch psycholoog, namelijk PTSD ten gevolge van vervolging in Libië te weerleggen met een eigen onderzoek en zo de gegronde vaststelling van deze te weerleggen, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna het Commissariaat-generaal) gemakshalve terugvalt op de vaststelling dat deze klinische psycholoog afhangt van de verklaringen van de verzoekende partij die nooit een bewijs op zich zullen vormen van de aangehaalde verklaringen van de verzoekende partij. Hiermee voegt de verzoekende partij een geheel nieuwe argumentatie toe aan de uiteenzetting in haar verzoekschrift.

Bovendien vult de verzoekende partij niet alleen haar verzoekschrift aan, ook het verband met de motieven van de bestreden beslissing, ten aanzien waarvan zij nochtans haar kritiek lijkt te formuleren, laat staan met de gronden van voormelde beschikking is totaal zoek.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting meent de beoordeling door het Commissariaat-generaal van de analyse door de klinisch psycholoog onder vuur te moeten nemen, blijkt immers dat de verzoekende partij in gebreke bleef enig medisch of psychologisch attest voor te leggen op het Commissariaat-generaal. Van enige, laat staan de voorgehouden beoordeling door het Commissariaat-generaal is dan ook geen sprake.

Ook bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij geen medisch of psychologisch attest. In voormelde beschikking is de door de verzoekende partij ter terechtzitting voorgehouden beoordeling dan ook evenmin terug te vinden. Integendeel, de verzoekende partij wordt er in voormelde beschikking reeds op gewezen dat zij slechts algemene en weinig of niet ernstige kritiek uit. Meer bepaald wordt, betreffende de documenten die door haar wel werden voorgelegd, geduid dat in tegenstelling tot wat zij op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, door de commissaris-generaal weldegelijk een (inhoudelijk) onderzoek naar de door haar in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten werd gevoerd en dat de verzoekende partij er niet in slaagt een ander licht te werpen op de vaststellingen die blijken uit de bestreden beslissing. Thans gaat de verzoekende partij ter terechtzitting dan ook nog een stapje verder en uit zij verontwaardigd kritiek op motieven die onbestaande zijn en een beoordeling die thans niet in voormelde beschikking te lezen staat en bovendien in het geheel niet voorligt. De verzoekende partij haar pleidooi gaat dan ook volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking, en kan dan ook niet ernstig worden genomen.

4.3.2. In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting doelt op het attest van 7 juli 2023 van S. O., klinisch psycholoog, gevoegd bij haar aanvullende nota overgemaakt aan de Raad op 10 juli 2023, kan naast de bemerking dat de commissaris-generaal gelet op de datum van de bestreden beslissing, zijnde 28 maart 2023, hierover evenmin als de Raad in voormelde beschikking van 6 juni 2023 kon motiveren, nog worden opgemerkt hetgeen volgt.

De verzoekende partij meent in haar aanvullende nota, na te hebben verwezen naar de inhoud van voormeld attest dat, gelet op haar persoonlijke situatie in samenhang gezien met de algemene situatie in Libië, blijkt dat haar kwetsbaarheid onvoldoende werd onderzocht door het Commissariaat-generaal en zij vraagt dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de door haar aangehaalde elementen.

Ook bij de geuite kritiek door de verzoekende partij in haar aanvullende nota kan vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal bezwaarlijk kan worden verweten onvoldoende onderzoek te hebben gedaan, daar de verzoekende partij van de in het neergelegde attest vermelde problematiek geen enkele melding maakte op het Commissariaat-generaal, laat staan hierover enig stuk neerlegde. Zij komt hiermee voor het eerst aandragen in een aanvullende nota nadat de bestreden beslissing reeds werd genomen, hetgeen overigens op zich reeds opmerkelijk voorkomt.

Hoe dan ook laat de verzoekende partij na verdere en concrete duiding te verstrekken en beperkt zij zich tot het innemen van voormeld algemeen standpunt. De verzoekende partij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier deze een invloed zou hebben gehad op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, de inhoud van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking. De verzoekende partij kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat haar specifieke steunmaatregelen hadden moeten worden verleend, leest de Raad in de bestreden beslissing dat vooreerst wordt uiteengezet dat, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij geen bijzondere noden in haar hoofd heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Vervolgens geeft hij aan dat op grond van het geheel van de gegevens die actueel in het administratief dossier van de verzoekende partij voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich geen bijkomende elementen aandienen, noch door haar worden aangereikt die hier een andere licht op werpen. De Raad stipt hierbij aan dat uit het administratief dossier blijkt dat in de vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" in hoofd van de verzoekende partij van 28 februari 2023 (administratief dossier, deel 6) te lezen staat dat de verzoekende partij op de vraag "*Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?*" duidelijk "*neen*" antwoordde.

Dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen, toont de verzoekende partij derhalve noch ter terechtzitting, noch in haar aanvullende nota aan. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de

gezondheidstoestand van de verzoekende partij tijdens het gehoor dermate verstoord was dat dit een serene en objectieve behandeling van haar dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan specifieke steunmaatregelen. Uit het door haar neergelegde attest blijkt evenmin dat haar problematiek haar zou belemmeren bij het afleggen van volwaardige en coherente verklaringen. Ook ter terechtzitting haalt de verzoekende partij aan dat melding wordt gemaakt van PTSD, doch er blijkt niet dat zij ten gevolge hiervan niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van haar verzoek om internationale bescherming haar asielaanvraag op een samenhangende wijze uiteen te zetten, dan wel dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar kwetsbaarheid. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat in het kader van de thans gevoerde procedure redelijkerwijze mag worden aangenomen dat de rechten van de verzoekende partij worden gerespecteerd en dat zij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan haar verplichtingen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar persoonlijke situatie in samenhang gezien met de algemene situatie in Libië, hieruit een kwetsbaarheid afleidt en waar zij meent dat er elementen voorliggen die haar kansen om als vluchteling te worden erkend aanzienlijk kunnen vergroten, blijft zij in gebreke dit vage standpunt te verduidelijken of enigszins toe te lichten. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het haar toekomt dit *in concreto* aan te tonen. Tevens dient te worden aangestipt dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting en in haar aanvullende nota ook niet aannemelijk maakt dat de vermelde medische en/of psychische problemen op zich vervolging zouden uitmaken, dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren of dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd. Zij legt ook geen enkel concreet verband met haar vluchtaanvraag. Evenmin toont de verzoekende partij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden.

4.3.3. De verzoekende partij geeft ter terechtzitting aan het niet eens te zijn met het standpunt van de Raad in de beschikking over de bijkomende elementen en stelt dat moest zij deze elementen hebben kunnen aanbrengen bij haar eerste verzoek om internationale bescherming, er een heel andere beslissing zou genomen zijn. Nu valt iedereen terug op de eerste beoordeling, zo hekelt zij.

Met deze algemene verzuchtingen slaagt de verzoekende partij er niet in een ander licht te werpen op de gronden van voormelde beschikking. Zij stelt louter algemeen het niet eens te zijn zonder haar hypothetisch betoog te precisieren of concrete dienstige elementen aan te reiken, laat staan deze in verband te brengen met het standpunt van de Raad in de beschikking over de bijkomende elementen waarnaar zij slechts in deze algemene bewoordingen verwijst.

De Raad stipt voor zover als nodig aan dat het Commissariaat-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omwille van de ongeloofwaardigheid van de door haar aangehaalde motieven. Op 16 december 2022 bevestigde de Raad deze beslissing bij arrest met nummer 282 086. Het weze hierbij benadrukt dat de Raad niet opnieuw uitspraak kan doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij ter terechtzitting lijkt voor te houden, stond het haar vrij dergelijke elementen aan te reiken in het kader van onderhavig verzoek. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Naar de mening van de verzoekende partij duidt het feit dat haar broer in Duitsland asiel gekregen heeft erop dat er wel degelijk elementen zijn die aangeven dat de familie problemen heeft. Zij gaat hiermee geheel voorbij aan de gronden van voormelde beschikking waarin met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing wordt beklemtoond dat met betrekking tot de verklaringen die de verzoekende

partij aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorig verzoek heeft uiteengezet, met name dat haar hele familie wordt bedreigd, dat haar broer A. met de dood werd bedreigd en asiel heeft gekregen in Duitsland en dat zij door milities in haar teelballen werd geslagen, haar vorige aanvraag reeds werd afgewezen omwille van de ongeloofwaardigheid van deze motieven. De Raad herhaalt dat het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kan opheffen. Door ter terechtzitting nogmaals haar standpunt te herhalen, slaagt zij hierin evenmin.

De verzoekende partij gaat met haar betoog tevens voorbij aan de gronden van voormelde beschikking waarin met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing wordt geduid dat haar verklaring dat haar broer A. asiel heeft gekregen in Duitsland bovendien een blote bewering is. Daaraan wordt toegevoegd dat het door haar neergelegde document niet volstaat een bewijs te vormen dat hij in Duitsland internationale bescherming heeft gekregen en dat bovendien het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan haar broer nooit voldoende kan zijn om te besluiten dat in haar hoofd ook internationale bescherming zou moeten worden toegekend, daar elk verzoek op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. In voormelde beschikking wordt vastgesteld dat zij hier geen ander licht op werpt.

Hoewel voormelde vaststellingen blijken uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking, beperkt de verzoekende partij zich ter terechtzitting slechts tot het herhalen van haar stelling dat het feit dat haar broer in Duitsland asiel gekregen heeft, erop duidt dat er wel degelijk elementen zijn die aangeven dat de familie problemen heeft. Uit voormelde gronden met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat een gedegen onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij voorgelegde elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. Tevens blijken uit een eenvoudige lezing ervan de redenen die tot dit besluit hebben geleid. Noch door voormelde stelling te herhalen, noch door slechts algemene verzuchtingen en kritieken te uiten, brengt de verzoekende partij concrete, op de gronden van voormelde beschikking betrokken argumenten aan die hier afbreuk aan kunnen doen.

4.3.4. De verzoekende partij geeft ter terechtzitting nog aan te volharden in haar verzoekschrift zonder daadwerkelijk haar concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen gronden te formuleren. Dit is evenmin het geval waar zij op algemene wijze stelt zeer moe te zijn, hoopt op rechtvaardige beoordeling en verwijst naar haar jongste broer, aanwezig in de zittingszaal. De verzoekende partij geeft aan het niet eens te zijn, doch zij brengt hiermee geen concrete argumenten aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS